

4de Punktum, jfr. § 9, fastsatte Regler komme til Anvendelse ogsaa med Hensyn til de alt nedlagte Forbud“. Ja, hvad er nu Meningen med „nedlagte Forbud“? Gælder det, hvis de ere komne til Veje ved Kendelse af Synsmænd eller Landvæsenskommissioner? I saa Tilfælde har jo vedkommende en pekuniær Ret af Betydning, som ikke kan tages fra ham med et Pennestrøg, uden at der gives ham fuldstændig Erstatning derfor. Man siger, at de skulle gaa ind under denne Lovs Regler, man vil med andre Ord sige, at hvis Reglerne i § 1, 3dje og 4de Stykke her skulle gøres gældende, maa ogsaa den for Græsvækst blottede og udyrkede Strandbred komme ind derunder, men saaledes kan man ikke behandle en bestaaende Ret, og saaledes har man aldrig behandlet bestaaende Rettigheder efter vor Lovgivning. Tag Digeløven eller Vandløbsløven, hvor dette Spørgsmaal om Ejendomsretten ogsaa var oppe. Der slaas fast i Vandløbslovens § 19, at enhver ved Forlig eller Kendelse erhvervet Ret maa ikke angribes uden fuldstændig Erstatning, men det maa lige saa vel være en erhvervet Ret, som man har faaet her enten ved Kendelse af Synsmænd eller af Landvæsenskommissioner. Derfor mener jeg, at andet Stykke i § 13 bør udgaa. Det er jo ikke nok, at man siger, saaledes som det er sagt i Flertallets Ændringsforslag, i den Tilløjelse, der der foreslaas, saalydende: „Disse kunne af vedkommende Ejer eller Bruger hæves ved Borttagelse af Mærkerne“. Der vil saa maaske kunne rejses det Spørgsmaal imod mig: Naar Loven af 23de Maj 1862 bortfalder, hvorledes skal der saa forholdes med de tidligere nedlagte Forbud? Saa skal der forholdes saaledes, at man skal følge Civilprocessens almindelige Regler og nedlægge almindeligt Søgmaal til Erstatning for Tab. Det er den Vej, man har at gaa. Hvis man vil nyde godt af den ny Lov, maa man paa ny faa en Forretning afholdt. Det er den Vej, man er gaaet i Vandløbsloven og paa andre lignende Omraader. Jeg tror ikke, man kan sige til en Mand: Vil du, at dit Forbud skal blive staaende ved Magt, skal din Forstrand ogsaa gaa ind derunder, selv om det ikke var en Følge af det tidligere

Forbud. Det er noget, jeg tror, vil være ganske uforsvarligt at gaa med til.

Jeg skal dernæst omtale Flertallets Ændringsforslag under Nr. 3, der gaar ud paa, at Borttagelsen af Sten ikke omfatter løse Smaasten, som ikke ere større end en knyttet Haand, og som opsamles med Hænderne. Denne Bestemmelse vil være vanskelig at begrænse, da der jo er forskellig Størrelse paa Hænder, selv om det, som den ærede Ordfører sagde, her kommer an paa at finde den største Haand. Dernæst bliver det et Spørgsmaal, hvad der forstaaes ved at opsamle med Hænderne, men det er ikke for mig det afgørende, hvorfor jeg vil tilraade at stemme mod dette Ændringsforslag; det afgørende for mig er Kystsikringens Interesser. Havde man indskrænket denne Tilladelse til, at Fiskerne maatte tage Sten til deres Redskaber, vilde det være langt fra mig at have det mindste derimod at indvende. Men naar man udstrækker Tilladelsen til at gælde for alle paa Forstranden, saa tror jeg, man er gaaet for vidt. Jeg har faaet overladt en Skrivelse, et Slags Andragende fra det ærede Medlem for Frederiksborg. Det indeholder en Anmodning fra et Sogn paa Halvøen Helnæs i Lille Bælt, hvori det forklares, hvor meget Beboerne have lidt ved Stenfiskeriet. Sagen er aftrykt for et Par Dage siden i Agrarbladet, hvor ærede Medlemmer kunne læse det. De klage over, at man har opfisket saadanne Smaasten, hvorved Grunden uden for Halvøen er bleven dybere og dybere, saa at derved et hundrede Alen af deres Jorder er gaaet under og blevet Hav. De fik saa nedlagt Forbud derimod, og det hjalp, men de føje til, at det vilde være uretfærdigt, om de ikke maatte afhænde eller selv benytte de Sten, som fra Tid til anden bleve kastede ned fra Marken paa Forstranden. Men saa flyttede Stenfiskerne deres Virksomhed ud paa den Tange, som forbinder Halvøen med Fyn, det saakaldte Langøre. Det er den eneste Vej til Fyn; den er meget smal og har et saakaldt sygt Sted, som maa repareres fra Tid til anden. Men da Stenfiskerne forlagde deres Virksomhed derhen, forringede de Færdselsvejen til Fyn. Beboerne kunde da ikke gribe ind der, da det ikke hørte til deres